

Uitgifte

Repertoriumnummer 2019 /
Datum van uitspraak 7 februari 2019
Rolnummer 2018/AB/240
Beslissing waartegen beroep 16/1328/A

Uitgereikt aan

op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

SOCIALE ZEKERHEIDRECHT WERKNEMERS - bijdragen werkgevers

tegensprekelijk arrest

verwijzing naar de bijzondere rol: enkel voor begroting door RSZ van vordering

DE KOBRA NV, KBO nr. 0411.612.273, met maatschappelijke zetel te 1745 OPWIJK, Klaarstraat 19, appellante, vertegenwoordigd door mr. VAN ROEYEN Wim, advocaat te 9051 SINT-DENIJS-WESTREM, Drie Koningenstraat 3,

tegen

RIJKSDIENST VOOR SOCIALE ZEKERHEID, KBO nr. 0206.731.645, met zetel te 1060 BRUSSEL, Victor Hortaplein 11, geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. DERVEAUX Pieter, advocaat te 1930 ZAVENTEM, Parklaan 54

**

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het volgend arrest uit:

Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder op:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel op 22 december 2017, 5e kamer (A.R. 16/1328/A)
- het verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd ter griffie op 13 maart 2018,
- de neergelegde conclusies,
- de voorgelegde stukken.

**

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet op de openbare zitting van 20 december 2018.

I. De feiten en de procedure in eerste aanleg

1. De NV De Kobra (hierna de vennootschap) vervaardigt ventilatiesystemen bestemd voor keukens en verbruikerszalen.

Zij heeft meerdere bedienden en arbeiders in dienst. In de loop van 2015 voerde de sociale inspectie een onderzoek uit naar een aantal voordelen die de vennootschap aan haar personeel toekende en waarop zij geen sociale bijdragen betaalde. De werkgever stemde in met een aantal regularisaties waarvan het bedrag eerder beperkt was.

2. Over één punt raakten de werkgever en de inspectie het niet eens.

In hun verslag van 6 augustus 2015 zette de sociale inspectie daarover uiteen:

“Ambtshalve aangifte aanvulling kinderbijslag (code 350)

Tijdens de controle heb ik vastgesteld dat de werkgever op de individuele rekening onder code 350 'aanvullende kinderbijslagen' een netto vergoeding boekt.

Volgens de werkgever is het maandelijks bedrag hiervan gelijk aan de wettelijke tussenkomst kinderbijslag die de werknemers ontvangen.

Ik heb hiervan meermaals bewijzen gevraagd maar nooit iets mogen ontvangen.

Ik heb de werkgever op de hoogte gebracht van de richtlijn die wij toepassen, nl dat een aanvulling op de kinderbijslag kan maar die is beperkt tot 50€ per maand. In geval van overschrijding van dit bedrag wordt de totale toegekende vergoeding beschouwd als zijnde loon.

Ik heb de werkgever zijn standpunt gevraagd. Hij is niet akkoord met deze richtlijn omdat voor hem dergelijke vergoeding vrij is van sociale bijdragen. Het enige schriftelijke bewijs dat hij wou geven is bijgevoegde mail van 24 juni 2015 (bijlage 1).

De e-mail van 24 juni 2015 die de zaakvoerder aan de controleur bezorgde, betreft een e-mail van de zaakvoerder aan een vriend advocaat, waarin hij schreef : *“Ik heb sociale inspectie gehad. Wij betalen een aanvullende/d.w.z. dubbele kinderbijslag zonder RSZ. Voor de inspecteur is dit systeem onbekend. Wij doen dit al jaren en ik was van mening dat dit ergens een wettelijke of aanvaarde basis heeft. Ben jij hiervan op de hoogte? Bedankt voor je antwoord.”*, waarop de advocaat dezelfde dag antwoordde: *“Ja zeker, is een aanvulling op een sociale zekerheid voordeel en daar is GEEN RSZ op!(...)”*. (Bijlage 1 stuk 2 RSZ).

De sociale inspectie voegde bij zijn verslag de individuele rekeningen voor 2014 van al de bedienden en van al de arbeiders, waarbij zij de volgende opmerkingen maakte:

“Bij nazicht hiervan kom ik tot de volgende vaststellingen.

** Er bestaat geen verband tussen het aantal kinderen en het toegekend bedrag.*

** Twee werknemers ontvangen een afgerond bedrag nl. L. L. 200€/mnd en S.*

B. 125€/mnd (vb....) Dit lijkt me hoogst merkwaardig.

** Er is één werknemer, V. R. M., die geen kinderen ten laste heeft volgens de individuele rekening maar toch een vergoeding krijgt toegekend onder code 350.*

** Een aantal werknemers hebben volgens de individuele rekening kinderen ten laste maar ontvangen geen vergoeding onder code 350.”*(waarna de namen van 3 bedienden en van 10 arbeiders stonden vermeld).

3. Met een brief van 21 oktober 2015 schreef de RSZ aan de vennootschap dat de RSZ op basis van het voormelde verslag de betrokken vergoedingen als loon waarop sociale zekerheidsbijdragen verschuldigd zijn, beschouwde.

De vennootschap betwistte het standpunt van de RSZ met een brief van haar raadsman van 24 november 2015 en later nog een brief van 4 april 2016. De RSZ stuurde berichten van wijziging op en de vennootschap betaalde de gevorderde bijdragen, bijdrageopslagen en intresten voor het derde kwartaal 2012 tot en met het vierde kwartaal 2015, onder voorbehoud.

4. Met een dagvaarding van 19 april 2016 vorderde de vennootschap de door haar betaalde bedragen terug. In haar conclusies breidde zij haar vordering uit met de bedragen die zij in de loop van de procedure onder voorbehoud had betaald.

5. Met een vonnis van 22 december 2017 verklaarde de Nederlandstalige arbeidsrechtbank te Brussel de vordering van de vennootschap ontvankelijk, maar ongegrond en veroordeelde haar tot de kosten van het geding.

II. Het hoger beroep

6. De vennootschap stelde hoger beroep in. Zij vordert:

“het hoger beroep van de concludente ontvankelijk en gegrond te verklaren; derhalve het bestreden vonnis teniet te doen en de oorspronkelijke vordering van de concludente ontvankelijk en gegrond te verklaren; dienvolgens de geïntimeerde te veroordelen tot de betaling van 45.365,13 euro, te vermeerderen met de wettelijke interest vanaf het ogenblik van de onverschuldigde betaling tot op het moment van dagvaarding of neerlegging van de conclusie en de gerechtelijke interest vanaf de dagvaarding of het moment van neerlegging van de conclusie tot op het moment der effectieve betaling”

7. Het blijkt niet dat het vonnis werd betekend. Het hoger beroep is ontvankelijk

III. Bespreking

7. De regels die van toepassing zijn op de betwisting, werden duidelijke wijze verwoord door het Hof van Cassatie in zijn arrest van 15 februari 2016 (S.14.0071.F):

“Artikel 14, § 1 en § 2, RSZ-wet bepaalt dat de bijdragen voor sociale zekerheid berekend worden op grond van het loon van de werknemer en dat het begrip loon bepaald wordt bij artikel 2 van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers.

Hoewel artikel 2 Loonbeschermingswet in het eerste lid, 1° en 3°, onder loon verstaat het loon in geld en de in geld waardeerbare voordelen waarop de werknemer ingevolge zijn dienstbetrekking recht heeft ten laste van de werkgever, bepaalt het in het derde lid, 1°, c), evenwel dat voor de toepassing van de wet, de vergoedingen rechtstreeks of onrechtstreeks door de werkgever betaald die moeten worden beschouwd als een aanvulling van de voordelen toegekend voor de verschillende takken van de sociale zekerheid, niet als loon moeten worden beschouwd.

Het voornoemde artikel 2, derde lid, 1°, c), sluit zonder beperking de aldus bepaalde vergoedingen uit van het begrip loon.

Moet beschouwd worden als een aanvulling van de voordelen toegekend voor de verschillende takken van de sociale zekerheid, de vergoeding ter compensatie van het verlies van arbeidsinkomsten of van de toename van de uitgaven door de totstandkoming van een van de risico's die door de verschillende takken van de sociale zekerheid gedekt zijn, ook als de toekenning daarvan afhankelijk is van voorwaarden die geen betrekking hebben op die risico's.

Het middel dat aanvoert dat wanneer een voordeel als aanvulling op de kinderbijslag voor de kinderen van hun gezin wordt toegekend aan de werknemers die verder voldoen aan voorwaarden in zake functie en anciënniteit die vreemd zijn aan de toekenningsvoorwaarden voor kinderbijslag, dat

voordeel niet kan worden beschouwd als een aanvulling op de voordelen die zijn toegekend voor die tak van de sociale zekerheid, faalt naar recht.

Tweede middel in zijn geheel

Krachtens artikel 45, eerste lid, RSZ-wet, mag ieder werkgever die aan zijn personeel vrijwillig bijkomstige, buiten het bestek van deze wet vallende voordelen toekent, generlei onderscheid maken tussen de tot een zelfde categorie behorende werknemers van zijn onderneming.

Die bepaling die aan de werkgevers een verplichting oplegt, heeft geen weerslag op het begrip loon bepaald bij artikel 14, § 1 en § 2, RSZ-wet.

Artikel 2, derde lid, 1°, c), RSZ-wet, waarnaar het voornoemde artikel 14, § 1 en § 2, verwijst, sluit de vergoedingen die rechtstreeks of onrechtstreeks door de werkgever zijn betaald en die moeten worden beschouwd als een aanvulling op de voordelen toegekend voor de verschillende takken van de sociale zekerheid zonder beperking van het begrip loon uit.

Zij sluit dus de vergoeding uit die rechtstreeks of onrechtstreeks door de werkgever betaald wordt als aanvulling op een voordeel dat toegekend wordt door een van de takken van de sociale zekerheid, ook als die vergoeding voorbehouden is aan bepaalde werknemers met schending van artikel 45 RSZ-wet.

Het onderdeel dat uitgaat van het tegendeel, faalt naar recht.

Derde middel in zijn geheel

Artikel 2, derde lid, 1°, c), Loonbeschermingswet, sluit de bedoelde vergoedingen zonder beperking uit van het begrip loon.

Het sluit dus de vergoeding uit die rechtstreeks of onrechtstreeks door de werkgever betaald is als aanvulling op een voordeel dat is toegekend door een van de takken van de sociale zekerheid, ook als die vergoeding voorbehouden is aan bepaalde werknemers met schending van de regels die discriminatie verbieden.

Het middel dat geheel uitgaat van het tegendeel, faalt naar recht.”.

8. Het blijkt uit de stukken dat de vennootschap in de periode 2012 tot en met 2015 de maandelijkse vergoeding betaalde :

- aan 8 bedienden (één bediende, de heer P. D. B. totdat hij uit dienst trad op 31 juli 2013);
- aan 1 arbeider (de heer B. S.).

Het blijkt uit de individuele rekeningen dat al deze werknemers kinderen ten laste hadden (voor de berekening van de bedrijfsvoorheffing), behalve mevrouw M. V. R. . De vennootschap toont aan de hand van een attest van de gemeente aan dat zij samenwoont met haar echtgenoot en hun zoon (° 20 juli 2000). Alle betrokken werknemers hadden dus kinderen.

Verder blijkt uit de individuele rekeningen dat geen enkele werknemer zonder kinderen de bewuste vergoeding ontving.

9. De vennootschap geeft - weliswaar pas voor het eerst in hoger beroep - in haar conclusies een gedetailleerde toelichting bij de wijze waarop de vergoeding tot en met 31 december 2015 werd bepaald (stuk 10 van de vennootschap). Waar de vennootschap de precieze geboortedatum van de kinderen vermeldt, samen met de gedetailleerde bedragen, toont zij aan dat de vergoedingen die zij betaalde, vergelijkbaar waren met de bedragen van de wettelijke kinderbijslag:

“- De heer P. D. B. heeft twee kinderen (geboren op 1 oktober 1990 en op 27 juli 1992). Op 31 juli 2013, datum waarop hij de onderneming verliet, waren beide kinderen nog ten laste. Bij zijn indienstelling, op 15 oktober 2004, genoot de heer D. B. voor deze kinderen een bedrag aan wettelijke kinderbijslag van 276,13 euro.

De concludente kende hem een aanvullende kinderbijslag toe gelijk aan dat bedrag.

Toen de wettelijke kinderbijslag gaandeweg verhoogde, lichtte de heer D. B. de concludente daarover in. De concludente paste ook de aanvulling aan, zodat de aanvullende kinderbijslag bij zijn ontslag 351,95 euro bedroeg. De aanvulling die aan de heer D. B. betaald werd, was dus in verhouding tot het aantal kinderen én was identiek aan de door hem genoten wettelijke kinderbijslag.

- Mevrouw C. N. heeft twee kinderen, geboren op 2 juni 1996 en op 9 april 2000. Zij ontving bij haar indienstelling op 2 januari 2007 een wettelijke kinderbijslag van 265 euro. De concludente betaalde aan mevrouw N. een aanvullende kinderbijslag gelijk aan dat bedrag. Aangezien de wettelijke kinderbijslag gaandeweg werd verhoogd tot 332,85 euro, werd ook de aanvulling evenredig verhoogd. Toen voor één van de kinderen van mevrouw N. geen wettelijke kinderbijslag meer werd betaald, bleef de aanvulling echter ongewijzigd. De concludente wenste het voordeel van de wettelijke kinderbijslag voor dat kind immers in de tijd uit te breiden. Het is volgens een heersende rechtspraak immers mogelijk om een aanvullend sociaal zekerheidsvoordeel toe te kennen dat een uitkering, waarop een werknemer maar gedurende een welbepaalde periode recht heeft, aanvult in de tijd en dat voordeel aldus een periode te laten beslaan waarin de sociale zekerheid niet meer in een uitkering voorziet {Abrh. Antwerpen 13 september 1996, J7T1998, 403}.

- De heer C. R. heeft 1 kind, geboren op 6 november 1994. Bij zijn indienstelling op 11 april 2007 genoot hij voor dat kind een wettelijke kinderbijslag van 99,44 euro. De concludente kende hem een aanvullende kinderbijslag toe, gelijk aan dat bedrag. Aangezien de heer R. de concludente in het ongewisse liet over de evolutie van zijn wettelijke kinderbijslag, bleef de aanvullende vergoeding ongewijzigd.

- De heer J. P. kreeg een aanvullende kinderbijslag, berekend volgens dezelfde ratio. Hij heeft een kind, geboren op 10 september 2000. Hij genoot voor dat kind bij zijn indienstelling op 5 maart 2012 een wettelijke kinderbijslag van 103,93 euro. De concludente kende hem een aanvulling toe, identiek aan het wettelijke bedrag. Aangezien de heer P. de concludente niet informeerde over de evolutie van de wettelijke kinderbijslag waarop hij recht had, werd de aanvulling tot op heden niet in de hoogte aangepast.

- De heer B. M. heeft 2 kinderen, geboren op 22 januari 2006 en 15 december 2011. Beide kinderen hebben een zware beperking en geven recht op een verhoogde kinderbijslag. Bij zijn indienstelling op 3 mei 2000 was de heer M. echter tewerkgesteld als arbeider en kende de concludente hem (evenmin als aan haar andere arbeiders) geen aanvullende kinderbijslag toe. Toen hij op 9 augustus 2012 het statuut kreeg van bediende, kende de concludente hem een aanvullende kinderbijslag toe

gelijk aan het wettelijke bedrag (524,25 euro). De wettelijke kinderbijslag is gaandeweg verhoogd en de heer M. heeft de concludente daarover geïnformeerd, zodat zij de aanvullende kinderbijslag tot 555,88 optrok.

- De heer F. V. is, na zijn indiensttreding op 6 juni 1988, vader geworden van drie kinderen. Bij de geboorte van die kinderen werd hem telkens een aanvullende kinderbijslag toegekend gelijk aan de wettelijke kinderbijslag, wat uiteindelijk resulteerde in de betaling van een aanvullende kinderbijslag van 428,16. De wettelijke kinderbijslag en de aanvulling werden naderhand verhoogd tot 434,8 euro. Op dat ogenblik stond de aanvulling dus in elk geval in verhouding tot het aantal kinderen ten laste én tot de wettelijke toekenningen die hij kreeg. Gaandeweg verlieten twee kinderen het huis. De concludente liet de betaalde aanvulling echter ongewijzigd. Ook de aanvulling betaald nadat twee kinderen van de heer V. hadden opgehouden ten laste te zijn, moet echter worden beschouwd als een aanvulling van een voordeel toegekend in één van de takken van de sociale zekerheid.

- Mevrouw M. V. R. heeft een kind, geboren op 20 juli 2000. Aangezien de geïntimeerde in haar conclusie in hoger beroep én in haar onderzoeksverslag beweert dat mevrouw V. R. in het geheel geen kinderen zou hebben, legt de concludente een attest van gezinssamenstelling van de heer M. D.W., de echtgenoot van mevrouw V. R. voor (zie het stuk 11/11 van de concludente). Daaruit blijkt dat zij een zoon heeft, Y. D. W., en dat deze nog thuis woont. Op de loonfiche is Y. D. W. echter niet "ten laste" van mevrouw V. R., omdat hij reeds ten laste is op de loonfiche van haar echtgenoot. Het kind van mevrouw V. R. gaf recht op een wettelijke kinderbijslag van 101,89 en later 114,23 euro. De concludente kende haar aanvullende kinderbijslagen toe gelijk aan die bedragen.

- De heer L. L. heeft twee kinderen, geboren op 3 februari 1996 en 21 mei 1990. Bij de geboorte van die kinderen was de heer L. echter tewerkgesteld als arbeider en had hij dus geen recht op een aanvullende kinderbijslag. Kort nadat de heer L. het statuut kreeg van bediende, werd hem een aanvullende kinderbijslag toegekend die gelijk was aan de wettelijke kinderbijslag die hij op dat ogenblik genoot. De heer L. schatte die bijslag op ca. 200 euro (zonder aan de concludente het exacte bedrag te bezorgen), zodat de concludente hem een identieke bijslag (en dus een afgerond bedrag) toekende. Het bedrag werd gaandeweg niet meer gewijzigd, omdat de heer L. de concludente niet op de hoogte hield van de evolutie van de wettelijke kinderbijslag. Toen één kind ophield ten laste te zijn, bleef de concludente dezelfde aanvulling betalen, omdat zij het wettelijke voordeel voor het kind dat niet meer ten laste was wenste uit te breiden in de tijd."

Wat mevrouw V. R. betreft, legt de vennootschap een voldoende bewijs neer dat zij en haar echtgenoot wel degelijk een kind ten laste hadden.

Wat de andere werknemers betreft, stemmen de voormelde gegevens over het aantal kinderen ten laste overeen met de individuele rekeningen die de RSZ neerlegt voor het jaar 2014. Het was voor de RSZ eenvoudig om de individuele rekeningen voor de andere jaren na te kijken, zoals aangeboden door de sociale inspectie (stuk 2 pagina 4 RSZ).

10. De vennootschap verklaart verder dat het voordeel enkel aan de *voltijds* werkende bedienden met kinderen werd toegekend en niet aan de arbeiders.

Uit de individuele rekeningen blijkt inderdaad dat de twee bedienden met kinderen die de sociale inspectie vermeldde en die geen vergoeding ontvingen (P. V. M. en G. D. N.) in tegenstelling tot de

andere bedienden, deeltijds werkten. De derde bediende met kinderen, die geen vergoeding ontving, is mevrouw A. V. M. . Zij is directeur en behoort duidelijk tot een hogere looncategorie.

De vennootschap geeft ook een aannemelijke verklaring waarom zij een uitzondering maakte voor één arbeider: deze werknemer ontving de aanvullende kinderbijslag voor één kind (125 € per maand) omdat hij een uitzonderlijke zware kinderlast had en een lange staat van dienst (zes kinderen, waarvan alleszins vier vermeld staan op de individuele rekening; in dienst sinds 5 november 1984).

11. Om discussies te vermijden, was het weliswaar aangewezen dat de vennootschap een meer transparante geschreven regeling had uitgewerkt.

Dit neemt niet weg dat uit alle voormelde elementen voldoende zeker blijkt dat de vergoeding wel degelijk bedoeld was en niets anders was dan een aanvulling van de voordelen toegekend in het kader van de wettelijke kinderbijslag en met name werd toegekend ter compensatie van de meeruitgaven voor het opvoeden van een kind. De vennootschap paste objectieve criteria toe en niets wijst erop dat de vennootschap de betaling van sociale bijdragen heeft willen omzeilen door loon te kwalificeren als een aanvulling op de socialezekerheidsvoordelen, terwijl dat niet beantwoordde aan de werkelijkheid. Zo blijkt dat zij aan haar directeur mevrouw A. V. M., die twee kinderen ten laste had, een substantieel brutoloon betaalde en niettemin geen aanvullend kindergeld betaalde. Het blijkt ook niet dat de werknemers zonder kinderen, met een vergelijkbare functie en anciënniteit als deze die de naast hun brutoloon de vergoeding ontvingen, een hoger brutoloon ontvingen. Dat de werkgever werkelijk de bedoeling had om aanvullend kindergeld te betalen, blijkt ook uit de e-mail die de zaakvoerder naar zijn bevriende advocaat zond (zie feitenrelaas). Niets wijst erop dat deze e-mail niet oprecht zou geweest zijn.

12. Anderzijds volgt het hof niet het standpunt van de vennootschap in de gevallen waar zij de aanvullende kinderbijslag betaalde voor kinderen die niet meer ten laste waren van de werknemer. De vennootschap verwijst naar het arrest van het Hof van Cassatie van 10 september 1990 waarin het hof overwoog *“Overwegende dat het derde lid van artikel 2 van dezelfde wet dat, met afwijking van het eerste lid, uit het begrip loon bepaalde vergoedingen uitsluit die rechtstreeks of onrechtstreeks door de werkgever zijn betaald, onder 3° niet de vergoedingen bedoelt die aan aanvulling zijn van de voordelen toegekend voor de verschillende takken van de sociale zekerheid, maar wel de vergoedingen “welke als dusdanig moeten worden beschouwd”; Dat de rechter dus niet moet nagaan of die vergoedingen zijn betaald aan werknemers die reeds gelijkaardige, in de sociale-zekerheidswetten bepaalde, voordelen hebben ontvangen;”*. (www.juridat.be).

Er kan geen sprake meer zijn van een *compensatie van de toename van de uitgaven door de totstandkoming van een van de risico's die door de verschillende takken van de sociale zekerheid gedekt zijn*, wanneer het risico als dusdanig niet meer aanwezig is. In het geval van aanvullende kinderbijslag is dus vereist dat het “risico” van de “kinderlast” effectief bestaat.

Het risico van kinderlast was dus niet meer aanwezig wanneer de kinderen geen deel meer uitmaakten van het gezin en niet meer ten laste waren.

13. De vordering van de vennootschap is dus ongegrond wat betreft:

- één kind van mevrouw C. N. vanaf het jaar waarin dit kind niet meer ten laste was;

- één kind van de heer L. L. vanaf het jaar waarin dit kind niet meer ten laste was;
- twee kinderen van de heer P. V. vanaf het jaar waarin deze kinderen niet meer ten laste waren.¹

De partijen dienen een herberekening te maken.

14. De RSZ is interest verschuldigd vanaf de ingebrekestelling, in dit geval de dagvaarding en de conclusies van de vennootschap tot uitbreiding van haar vordering (artikel 1153, derde lid Burgerlijk wetboek).

OM DEZE REDENEN HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Verklaart het hoger beroep van de NV De Kobra in de volgende mate gegrond ,

Hervormt het bestreden vonnis,

verklaart de vordering van de NV De Kobra in de volgende mate gegrond.

Zegt voor recht dat de vergoedingen die de NV De Kobra in 2012, 2013, 2014 en 2015 aan bepaalde werknemers betaalde als aanvullende kinderbijslag geen loon waren waarop sociale zekerheidsbijdragen verschuldigd waren, met uitzondering van de vergoedingen betaald voor de volgende kinderen:

- één kind van mevrouw C. N. vanaf het jaar waarin dit kind niet meer ten laste was;
- één kind van de heer L. L. vanaf het jaar waarin dit kind niet meer ten laste was;
- twee kinderen van de heer P. V. vanaf het jaar waarin deze kinderen niet meer ten laste waren.

Zegt dat de partijen en nieuwe berekening moeten maken van de bijdragen die onverschuldigd werden betaald en van de bijdragen die wel verschuldigd waren, in overeenstemming met dit arrest.

Zegt dat de zaak, op verzoek van een of van beide partijen, opnieuw zal vastgesteld worden indien er nog betwisting zou blijven bestaan over het precieze bedrag dat dient terugbetaald te worden overeenkomstig dit arrest ; nodigt de partijen uit om in het andere geval het hof te berichten zodat de zaak kan vastgesteld worden voor doorhaling;

Verzendt de zaak naar de bijzonder rol .

Houdt de beslissing over de kosten aan.

¹ volgens de individuele rekeningen voor 2014 die de RSZ neerlegt, blijkt dat deze drie werknemers in dat jaar elk nog slechts één kind ten laste hadden. Er zijn geen gegevens over de situatie in 2012, 2013 en 2015.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit :

C. CORBISIER, raadsheer,
C. LAURIERS, plv raadsheer in sociale zaken, werkgever,
K. GACOMS, raadsheer in sociale zaken, werknemer-arbeider,
Bijgestaan door S. VAN DER HOEVEN, griffier

S. VAN DER HOEVEN,

K. GACOMS,

C. LAURIERS,

C. CORBISIER,

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van 7 februari 2019 door

C. CORBISIER, raadsheer,
S. VAN DER HOEVEN, griffier

S. VAN DER HOEVEN,

C. CORBISIER,